

24

сока на приближаващия пристан. Там, на брега, щяха да го чакат трима верни люде, преоблечени като странници пилигрими, завръщащи се от ^сСветата земя.

Ако тримата бяха успели да се доберат до брега на пристана Мурса, вървейки все покрай Истрия, половината от предначертаното бе изпълнено. Минавайки край двама монаси, които се занимаваха с търгуване на реликви, от далечния ^сИзток за християнския Запад, търговецът на мед и кожи неволно чу да произнасят думата Асен. Направи се, че не им обръща внимание, ала застана недалеч от тях, сякаш уж се препъна в някакви струпани вървета. Докато оправяше туниката си, той долови следния разговор:

- Не е той. Ако беше княз Белота, щеше да се обърне както чуе името на царя си.

- Мълчи, може би той разбира нашия език.

Белота изтръпна, наведе се още по-ниско, за да скрие възмущението си, след това бързо изчезна към противоположната страна на кораба. Ясно бе, че от всякъде го обграждаха подслушвачи. Пътуването му бе известно на венгрите.

За да заличи следите си, търговецът на кожи изчезна. През нощта той тихо се спусна в улэгналите води. Кратък плясък, който не бе чул дори и от ^скърмчията. Едно тъмно тяло почна ^{бързо} ~~сва~~ да се отдалечава, плувайки ту под водата, ту над водата, по посока към брега.

Начертаното се разваляше. Дали щеше да стигне навреме до ^сМурса, за да се състои уговорената среща? Там Белота щеше да стане пилигрим, а един от пилигримите щеше да се превърне в търговец. Тъй, постоянно заличавайки следите си, Белота се надяваше да стигне до Рим.

След като изсуши дрехите си на една скала, князът си